

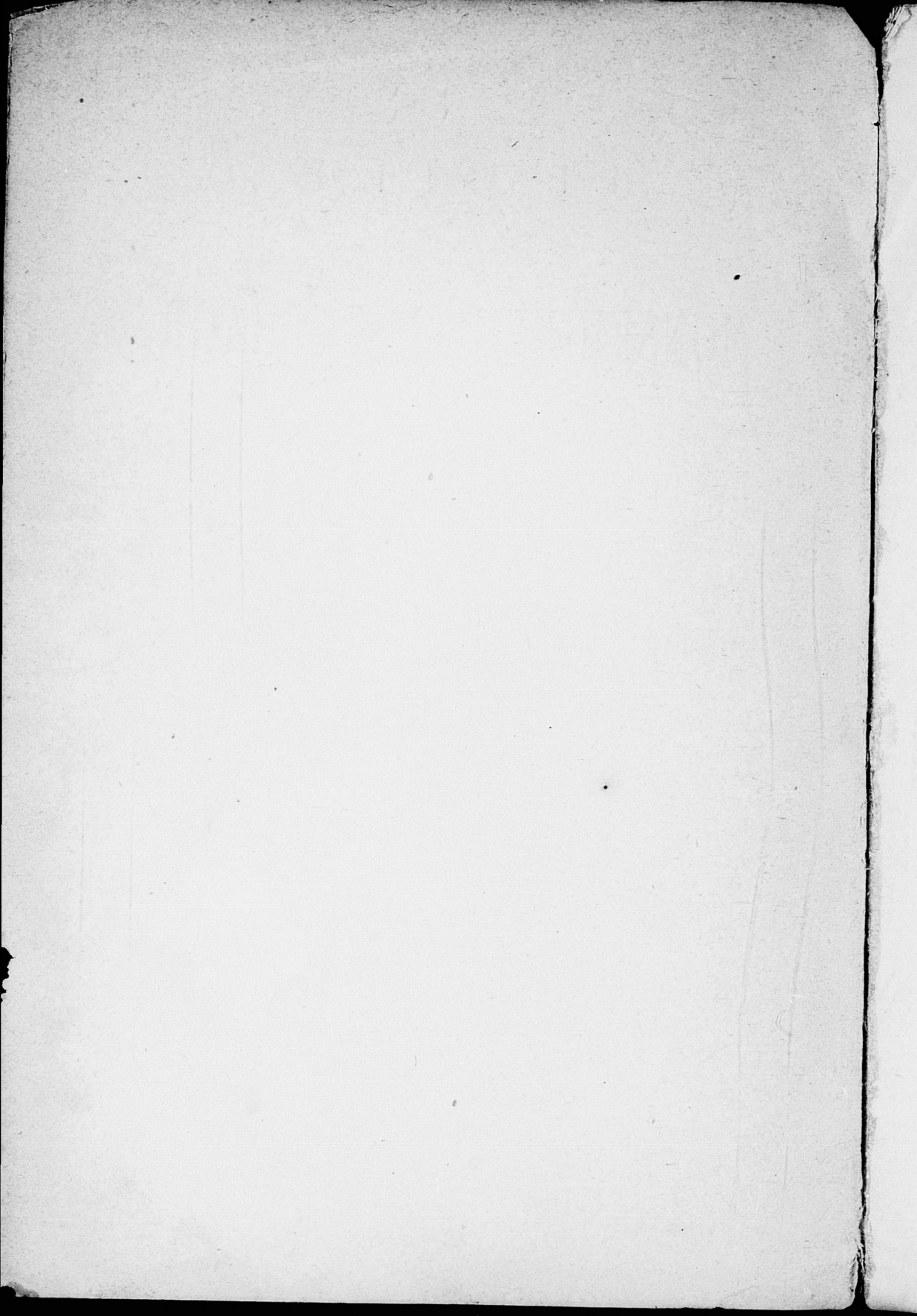
Vak 132

J U B I L É

VAN

MONSEIGNEUR P. G. SCHAGT.

492

Vak 132
492

JUBILÉ

VAN DEN HOOGERWAARDEN HEER

MONSEIGNEUR P. G. SCHAGT

Protonotarius Apostolicus ad inst. partic.

EN

PASTOOR

VAN DE

S. WILLIBRORDUSKERK

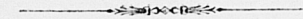
TE

'S GRAVENHAGE,

GEVIERT

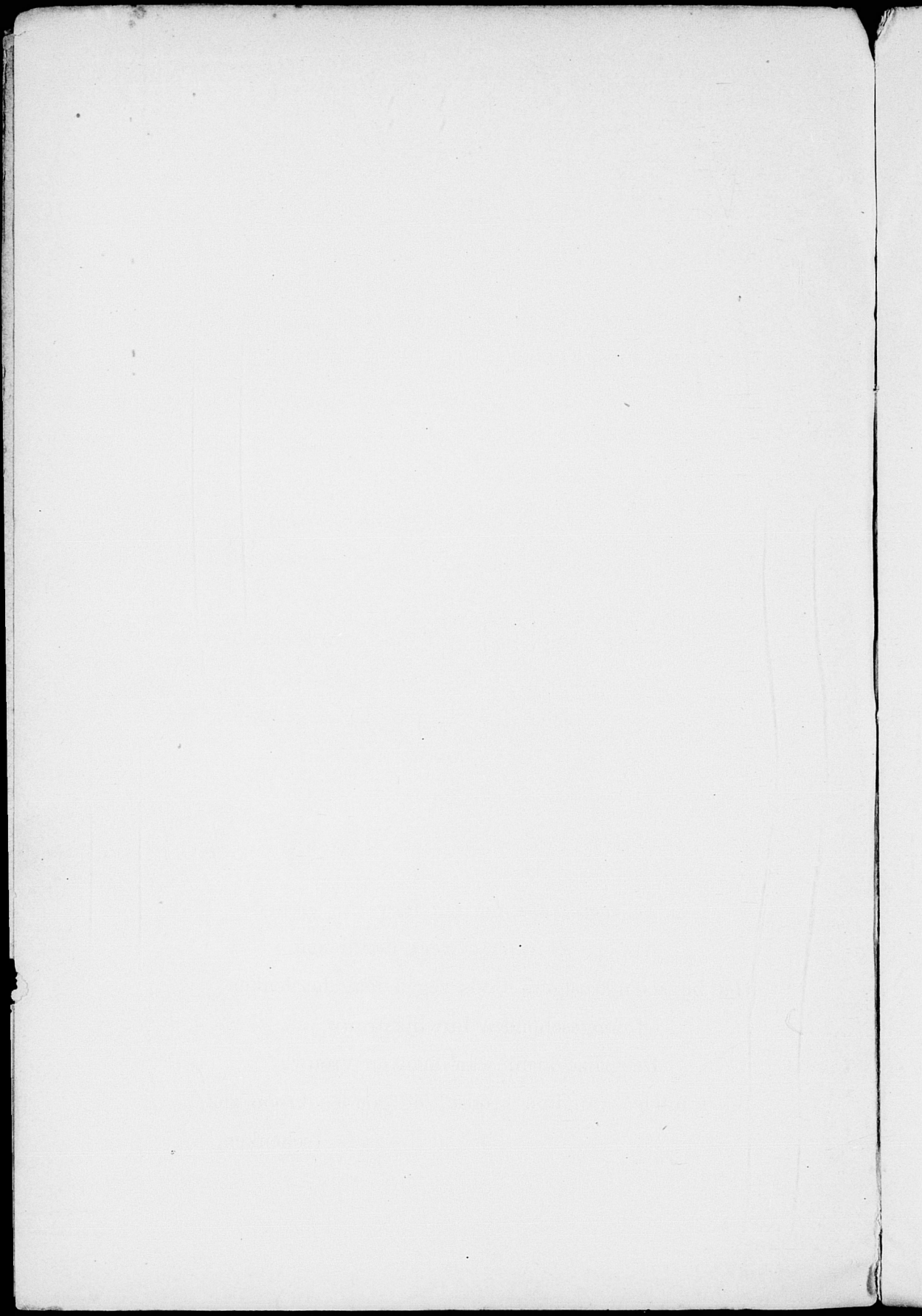
15 SEPTEMBER 1881.

door J. FA Leerberg

'S GRAVENHAGE
T. C. B. TEN HAGEN.
1881.

JJa, 't is en dank en lofzang waard,
Als door den zwakken mensch in zijn kortstondig leven,
Op deez' zoo wisselvallige aard,
Een kring van vijftig jaar in pligtdoen wordt omschreven.
God zelf heeft in Zijn wet verklaard,
Dat met bazuingeschal, op 't vijftigst jaar geheven,
Zijn zegen Isrel werd bespaard,
En het den heil'gen naam van *Jubilé* gegeven.

Te regt klopt dan het hart van vreugd,
Als op het ned'rig werk der deugd
Het bij zoo'n feestgetij Gods zegen mag herdenken;
Of, ongeschonden huwlijkstrouw
De grijze kruin van man en vrouw,
Bij 't jub'len van hun kroost, de gouden kroon ziet
(schenken.

Maar hooger stijgt en lof en dank,
 De luid geheven citerklank,
 Voor wat alleen de ziel eens priesters kan bevatten,
 Als neergebogen voor 't altaar,
 Hij daar gedenkt, dat vijftig jaar
 Hij 't menschdom heeft gelaafd met Gods genadeschatten.

Dan jubelt niet deez' aarde alleen!
 De hemel zelf daalt naar beneên,
 En de eng'len mengen zich bij de aardsche feestgenooten;
 En streng'len mede 't geurig groen
 En 't keurgebloemt' tot feestfestoen,
 En sieren 't hoogaltaar, met vlammen overgoten.

Gelijk een hemelsch harpmuziek,
 Zoo ruischen lief'lijk pluim en wiek,
 Meer dan eens Edens hof van zoeten geur doortogen;
 En 't *Heilig, Heilig*, van Gods troon
 Smelt met den stijgend' orgeltoon
 Ineen, en vult het koor en trotsche tempelbogen.

Zou dan waar 't zulk een Jubel geldt,
 En ieders hart van vreugde zwelt,

Ik in der zangrenrij mij als weleer niet scharen?

Ja, stremde ook de ouderdom het bloed,

Mijn boezem nog doorblaakt een gloed,

Die mij met kracht bezielt bij 't tokk'len van de snaren.

Welaan! met geestdrift dan de citer aangeslagen!

Doch, zoo 'k van 't Jubilé eens Priesters moet gewagen,

Wat als zijn hoogste lof, zijn glorie 't eerst vermeld?

Moet hij als herder van zijn kudde voorgesteld?

Of wel als leeraar van Gods waarheên hij bezongen?

Of als Samaritaan zijn hoogste lof voldongen?...

In zoo'n verscheiden oogst waar 't best den sikkelslaan?

Wie wijst mij hier het spoor, geeft mij den zangtoon aan

Die op dit feesttij past?... Ach duiz'lend neergebogen

Zonk 't hoofd mij op de borst als door een nacht omtogen;

Toen eensklaps, in een glans, die haar geheel omstraalt,

In sneeuw wit kled een maagd tot mij ter neder daalt:

't Was 't christelijk genie van dicht en orgelzangen,

De heilige CECIEL met gouden lier omhangen.

„Wat zoekt ge,” vraagt ze mij, „naar 's Priester
hoogsten lof?”

„Staar met uw geestes oog tot binnen 's hemels hof,

„En 't raadsel is verklaard.”... En o! wat zien mijne oogen!

Het LAM, als versch geslagt, ten offer neergebogen!

Toen riep ik juichend uit: „Mijn zangstof ja is klaar,

„Des Priesters gloriezon is: *Godes offeraar!*”

Wat zegt verdienste, kunde of magt,
 Hoe ook omstraald door aardsche pracht,
 Bij 't heilig Offerambt den Priester thans beschoren,
 Waarvoor zelfs Arons waarde zwicht,
 Als hij voor 'sHeeren aangezicht,
 Het Heiligdom betrad, om 't Godsgeheim te aanhooren?

Neen! in des werelds morgenstond,
 Kon 't offer van het Oud Verbond,
 Hoe 't ook met rund'renbloed het brandaltaar deed drenken,
 Waarvan de vlam den hemel lekt',
 Als armen, smeekend uitgestrekt
 Om Adams zonderval, God geen voldoening schenken.

Ach! de Oppermajesteit ten zoen,
 Zou nimmer 's menschen daad voldoen,
 En loodzwaar bleef de dood, Gods vloek, op 't aardrijk
 kleven;
 Had de eeuw'ge *Liefde* Zich, ten spijt
 Der hel, den mensch niet toegewijd,
 En 't hemelsche geregt ten offer Zich gegeven.

Ja, JESUS daalde van Zijn troon,
 Werd ons ten heil Maria's zoon,

Om, God en mensch te zaâm, ons armen zondeslaven
 Ter redding, aan het kruis geslacht,
 Bij 't zegevierend 't is volbragt,
 Door levende offerdaad den dood het graf te graven.

Het smachtend menschdom was verlost,
 Maar had het God'lijk bloed gekost,
 En, was na Christus dood voor eeuwig Hij herrezen,
 Dit was Zijn liefde niet genoeg;
 Neen, voor wat de eer Zijns Vaders vroeg,
 Zou 't *Lam*, als versch geslagt, het blijvend offer wezen.

Want ach! verviel deez' offerand,
 De gouden keten, waar Gods hand
 Onze aard aan draagt, verbrak, en dond'rend losgereten,
 Werd, (waar nog zou dan hulp bestaan?)
 Het menschdom, met Gods vloek belaân,
 En heel deez' wereldkloot in *d'eeuw'gen nacht* gesmeten.

Dan, bij die hemelsche offerdaad,
 Moest ook de mensch, voor 't naam'loos kwaad,
 Dat ied'ren stond het waagt Gods majesteit te honen,
 Met JESUS off'ren op deez' aard,
 En zóó, het zoet geheim verklaard,
 Dat CHRISTUS, God en mensch, bij ons op aard' bleef wonen.

Ja, met Hem off'ren moest Zijn kerk:
 Die bruid, Zijn eeuwig liefdewerk,
 Had Hij geheel Zich zelf, Zijn vleesch en bloed gegeven;
 Om onder liefdes zoeten schijn
 Van tarwebloem en druivenwijn,
 Te deelen heel Zijn magt en heel Zijn God'lijk leven.

Maar ook om ied'ren stond, ter eer
 Zijns Vaders, voor heel 't hemelsch heer,
 De onbloedige offerand van 't aardrijk op te dragen:
 Opdat zóó Godes oppermagt
 Volmaakte hulde word' gebragt,
 En 't ook de heiliging van 't menschdom af blijv' vragen.

Dan meer nog sluit dit offer in:
 Aanbidding is 't in hoogsten zin,
 En dank voor 't goede ons zoo in overmaat gegeven,
 En bede om hulp en om genâ,
 Maar zoening ook voor wat te spa
 d'Ondankbren mensch berouwt, dat roek'loos werd
 bedreven.

Hoe hoog verheven, eind'loos schoon,
 Is dan dit ambt, waardoor Gods Zoon

Den mensch met Hem vereend, het offer op doet dragen:

Hij deelt Zijn Priester heel Zijn magt,

Deelt hem Zijn glorie, deelt Zijn kracht,

Om 't zwakke der natuur als zuiv're maagd te schragen.

Hij deelt hem d'onverwinb'ren moed,

Waardoor hij trouw zijn' kudde hoedt;

Deelt hem Zijn wijsheid, om Gods waarheên te verkonden:

Maar bovenal dien liefdegloed,

Waarvan Zijn Godlijk harte bloedt,

En ook voor 'smenschen heil Zijn Priester wordt verslonden.

En wie is nu die blijde sterveling,

Voor wien ik thans de lier heb aangeslagen,

Die 't Jubel viert, en in den gouden kring

Van Vijftig Jaar dat Offer op mogt dragen?

Wie is hij dan? vroeg ik mij nogmaals af,

En hoor, daar ruischt en klapwiekt 't om mij henen;

En op een wolk, die 't blinkend licht omgaf,

Was op mijn vraag een Eng'lenpaar verschenen.

Het droeg een schild, waarop een mijter kroont,

En bij het schrift van fonk'lende robijnen,

Op blank lazuur, den naam van SCHAGT vertoont,

En steeg omhoog om in een glorie te verdwijnen.

Toen viel ik dankend op de kniën ,
 En 't vocht welde in mijne oogen.
 O hem! wien ik mijn lied mogt biên ,
 Die voor 't altaar gebogen ,
 De grijze kruin met goud gesierd ,
 Voor God en mensch zijn Jubel viert,
 In 't offerend herdenken ;
 Hem mag ook ik den zoeten naam
 Van dierb'ren Vriend en Vader zaâm
 In zielsverrukking schenken.

Gezegend! riep ik , blijde stond ,
 Ik juich en jubel mede ,
 En paar , o Vriend! met hart en mond
 Mij aan uw dankb're bede ;
 En smEEK , dat God uw dagen rekk'
 En met Zijn liefdevleug'len dekk'
 Die schaapskooi , heel uw leven ;
 En is hier eens uw taak volbragt .
 Gij door zijn juichende Eng'lenwacht
 In glorie word' verheven.

En o! het maakt mij 't hart zoo blij,
Dat op mijn oude dagen
Ik nog voor 't huidig feestgetij
Een lied heb bijgedragen ;
Ja! dank mijn steeds getrouwe luit!
Al was 't met heel uw zang thans uit.
Uw leste snaar gesprongen :
Toch dank ik u nog even zeer .
En leg u in voldoening neer :
Gij hebt voor Pastor SCHAGT mijn zwanenzang gezongen.

Mr J. F. A. LEESBERG.

